

[Jørgen Estrup]

skridtspartiet havde deltaget i det almindelige arbejde her i Tinget og i den sammenhæng fremsatte eventuelle forslag.

Dette er en overflødig debat. Men det er også efter min bedste overbevisning en misforståelse af, hvad der er det egentlige problem. Vi skal ikke have øget politianvendelse og større magtmidler i forbindelse med blokader. Vi skal ikke have flere varetægtsfængslinger. Vi skal i det hele taget ikke bevæge os i retning af det, der minder om politistatsmetoder.

Det, vi derimod skal forsøge, er at løse konflikterne på arbejdspladserne og forsøge at forhindre, at de opstår. På det punkt har der jo en lang overgang været et vist samarbejde mellem Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre ud fra en forståelse af, at vi har en fagbevægelse, som i en række henseender ikke er fulgt med tiden, og som har brug for at modernisere sig. Derfor synes jeg, det er overraskende, at Fremskridtspartiet ikke kan se, at det er dér, man bør sætte ind, og der har man faktisk også haft en vis succes.

Sagen er jo, at de ændringer af lovgivningen, som i øjeblikket er på vej om foreningsfrihed, om frivillighed og om bidrag til politiske partier gennem organisationer, er et udtryk for, at der også er en større forståelse for disse ting på arbejdsmarkedet.

Med hensyn til den HT-konflikt, som er udgangspunktet for debatten i dag, tror jeg ikke, der er nogen tvivl om, at den i høj grad har været med til at fremme forståelsen af sådanne ændringer i lovgivningen og af, at man faktisk i nogle situationer kan se magtmisbrug på arbejdspladserne. Også i fagbevægelsen er der nu en klar forståelse af disse ting.

Jeg vil i den sammenhæng bruge LO-Bladet fra den 8. marts 1990 som et eksempel på, hvordan man i højere grad forstår, hvad en fornuftig fagbevægelse bør gøre. Der er et indlæg af Svend Erik Lang fra HK i Ålborg med overskriften: »Tåbeligt at reklamere for de gule«, og der står i artiklen:

»Når en stor, stærk fagforening kører det helt tunge skyts frem og får skyld for at ødelægge en stor arbejdsplads, fordi der er en enkelt misfarvet, ja, så får de gule gratis PR – for slet ikke at tale om den dårlige reklame, vi henter os.«

Man kan diskutere sprogbugen, men budskabet er klart nok. Budskabet er selvfølgelig,

at det er dårlig reklame for fagbevægelsen. Og hvad fagbevægelsen bør gøre, skriver Lang et andet sted i artiklen:

»Der er ingen problemer med konkurrenterne, hvis vi har de rette, faglige varer på hylderne. Og det er faktisk op til os at sørge for det. Det er dér, kræfterne skal lægges. Og der er ingen grund til at blive hverken aggressive eller passive, hvis der opstår problemer med de gule.«

Se, det er et synspunkt fra en moderne fagforeningsleder, som ved, at han skal hente medlemmer ved at gøre sit arbejde godt, og at man lige så godt kan se at komme ud af de gamle konflikter, de gavner ingen.

Derfor synes jeg heller ikke, at vi her i Folketinget skal forsøge at grave grøfter, men vi skal derimod forsøge at få et fornuftigt samarbejde med fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det kan ske for et parti, der endnu er lidt for lille, at et medlem skal være to steder i huset samtidig, og CD's ordfører – det er altså undertegnede – følte, at det var vigtigere, at jeg var til stede i Trafikudvalget, hvor vi behandler nogle sager til gavn for handicappede, i stedet for at deltage i denne forkrøblende debat.

Da jeg fik bud op til mødet i udvalget om, hvad hr. Knud Lind sagde om CD for lidt siden, er jeg styrtet herved, fordi jeg mener, at hr. Knud Lind må lære én ting: han kan have sin mening, og vi andre kan have vores mening. Det skete også forleden dag, at hr. Knud Lind betvivlede mine ord, da jeg talte på partiets vegne som ordfører. Han ville bestemme, hvad CD burde mene, og stolede ikke på, at når gruppen havde udpeget mig til ordfører, så dækkede jeg partiets holdning.

På samme måde – idet jeg siger tak til fru Pia Christmas-Møller, fordi hun påtog sig tillige at give udtryk for CD's synspunkt her i dag – kan hr. Knud Lind aldeles ikke tillade sig at betvivle rigtigheden af det, der er sagt i CD's navn af en kollega til hr. Knud Lind og mig. Det tilkommer ikke hr. Knud Lind, han har ikke forstand på det, han har ikke evner til det, og han må tro på, at det, der bliver sagt her, står til troende.